

Arrest

nr. 140 377 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 januari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 31 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 4 februari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM als buitengewoon omstandigheid. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder stelt betrokkene sedert 2003 Marokko te hebben verlaten en sedert 2009 in België te zijn. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Er werd hem op 20.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Verder verwijst betrokkene naar het gegeven dat hij hier duurzame vriendschapsbanden heeft opgebouwd, zeer goed Frans spreekt, hier tewerkgesteld was (hij legt hiervan verschillende loonfiches, fiches vakantiegeld) en hij een arbeidsovereenkomst kan bekomen. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 4 februari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: I.E.A.

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

RĚDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

a Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1960, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig paspoort”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel werpt hij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In een vijfde middel werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. In een zesde middel specifiek gericht tegen het bestreden bevel, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze zes middelen samen onderzocht en besproken.

Ze worden als volgt samengevat:

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de juiste en vaststaande rechtspraak en heersende instructies aangaande de betekenis van het begrip "buitengewone omstandigheden". Verzoeker betoogt verder dat hij zeer goed Frans spreekt, dat hij sinds maart 2011 voltijds is tewerkgesteld, dat het centrum van zijn belangen hier is gesitueerd en dat hij zich zeer goed heeft geïntegreerd. Dit zijn elementen die in de aanvraag werden aangehaald als buitengewone omstandigheden. Aldus verzoeker heeft de gemachtigde zijn aanvraag onterecht onontvankelijk verklaard en verwijst verzoeker verder naar punt 2.8. van de instructie van 19 juli 2009 (duurzame lokale verankering) waarop hij meent zich te kunnen beroepen.

Wat betreft artikel 8 EVRM, verwijst verzoeker opnieuw naar zijn lang verblijf, integratie, werkwilgheid en sociale bindingen in België. Hij stelt dat in casu enkel op standaardwijze de door hem aangehaalde argumenten werden herhaald, maar dat niet naar het belang van de vreemdeling werd gekeken. Men kan de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. Er is geen belangenafweging terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat de gemachtigde heeft gedaan. Verzoeker stelt verder dat de schending van artikel 8 EVRM niet in verhouding is met het nagestreefde doel. Verzoeker heeft geen gewelddadige feiten gepleegd en zijn banden met het moederland zijn uiterst summier, om niet te zegen nihil. Het leven hier en de banden met België zijn volgens hem daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, werkwilgheid, de vrienden- en kennissenkring in België. Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven, met name sociale banden. Door geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Verzoeker acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Verder stelt hij dat de beslissing tot onontvankelijkheid tot stand kwam op basis van een eerdere summiere en gestandaardiseerde analyse van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens hem geenszins dat de gemachtigde zijn besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake diene gegevens.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Hij geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending. Hij stelt dat, bij nalezing van de bestreden beslissing, hij tot de conclusie komt dat de motieven die erin worden aangehaald niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn. De bestreden beslissing is "eerder beperkt" gemotiveerd. De belangen van de burger mogen niet onnodig worden geschaad, vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Hij stelt dat het vanzelf spreekt dat zijn belang levensgroot is, met name dat hij hier in België mag verblijven. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde in casu niet, hoewel gezien de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde de motivering uitgebreid moet zijn. De gemachtigde motiveert niet waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, noch blijkt dat hij een duidelijke belangenafweging heeft gedaan waarom in casu het wettig nagestreefde doel prevaleert. Wat betreft het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geeft verzoeker een eerder theoretische uiteenzetting.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoeker tevens geschonden acht.

2.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden, indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De vreemdeling heeft de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Met zijn betoog dat hij zeer goed Frans spreekt, dat hij sinds maart 2011 voltijds is tewerkgesteld, dat het centrum van zijn belangen hier is gesitueerd en dat hij zich zeer goed heeft geïntegreerd, herhaalt verzoeker in wezen de elementen en argumenten van zijn aanvraag, vermeld in punt 1.1. , maar hij toont hiermee niet aan dat het voor hem omwille van deze elementen en argumenten zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om zijn aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande een uitgebreide motivering die door verzoeker niet op concrete wijze wordt weerlegd.

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie of duurzame lokale verankering niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het verblijf van verzoeker en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie in België. In het licht van wat hierboven werd gesteld toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde wijst er vervolgens terecht op dat die elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek van de aanvraag ingediend in het land van herkomst, conform artikel 9, lid 2, van de vreemdelingenwet.

2.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in de beantwoording van de vraag of de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Tenslotte merkt de Raad op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met zijn lang verblijf, integratie, werkwillegheid en sociale bindingen en dat een belangenafweging heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of deze aangehaalde elementen een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaken die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen. De gemachtigde verwierp de aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden. Daarbij argumenteerde de gemachtigde eerst dat verzoeker niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Dit motief wordt door verzoeker geheel niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. Vervolgens argumenteerde de gemachtigde dat verzoekers integratie, werkwillegheid en sociale bindingen, die deel uitmaken van zijn privéleven, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld. Uit wat in punt 2.4 wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoonde deze elementen van integratie en sociale bindingen het voor hem zeer moeilijk dan wel onmogelijk maken om zijn aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Vastgesteld moet worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, enkel een eventueel tijdelijke verwijdering inhoudt wat betekent dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker in zijn weinig concreet betoog niet aan dat zijn persoonlijke, sociale, economische banden onherstelbaar worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vrienden en kennissen en zijn privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoeker, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van zijn verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort. De vaststelling dat de

verzoeker zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

Er moet tenslotte worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

2.6. In zoverre verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoeker kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat hij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat *“doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te zullen eerbiedigen”, “dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie er aan voldoet”* dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat dewelke geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag verzoeker hier geen middel uit putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoeker meent dat zijn vertrouwen en verwachtingen opgewekt door deze verklaringen, doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de

instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

2.7. Verzoeker verwijst naar een beslissing van 27 juli 2012 waarbij de gemachtigde een einde stelde aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, hoewel hij vast werk had. Hij stelt dat de gemachtigde is uitgegaan van een achterhaalde stelling als zou zijn huwelijk een schijnhuwelijk zijn, wat na het vonnis van 12 december 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk niet zo blijkt te zijn. Er gebeurde volgens verzoeker hierover geen concrete gemotiveerde belangenafweging.

Verzoeker diende een beroep in tegen voormelde beslissing van 27 juli 2012. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 110.119 van 17 september 2013. Verzoeker kan geen middelen ontwikkelen tegen een beslissing die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en die bovendien niet gericht is tegen de thans bestreden beslissingen.

2.8. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoeker maakt met zijn loutere beweringen en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

In het licht van wat hierboven werd besproken toont verzoeker bijgevolg niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van de middelen is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES